

Dr. Mary Lynch Barbera

Ghidul TAA pentru părinții copiilor cu autism

Metoda Turn Autism Around
pentru semnele timpurii de autism

Traducere din limba engleză
de Cătălina Cristea

Turn Autism Around

Copyright © 2021 by Mary Lynch Barbera Ph.D, RN, BCBA-D, Originally published in 2021 by Hay House Inc. USA

Copyright © 2021 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Annie Muscă
Tehnoredactare: Anca Șerbu
Design copertă: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARBERA, MARY LYNCH

Ghidul TAA pentru părinții copiilor cu autism: metoda Turn Autism Around pentru semnele timpurii de autism / dr. Mary Lynch Barbera;

trad. din lb. engleză de Cătălina Cristea. - București: For You, 2022

ISBN 978-606-639-493-2

I. Cristea, Cătălina (trad.)

159.9

**De aceeași autoare
la Editura For You:**

Terapia axată pe comportamentele verbale

Cuprins

Cuvinte de apreciere pentru cartea <i>Ghidul TAA pentru părinții copiilor cu autism</i>	5
Prefață, de dr. Temple Grandin	15
Capitolul 1 Semnele timpurii de autism sunt o urgență. Deci, de ce așteptăm?	19
Capitolul 2 Este autism, ADHD sau „doar“ o întârziere în vorbire?	44
Capitolul 3 Siguranța copilului acasă, la școală și în comunitate	64
Capitolul 4 O evaluare ușoară pentru a determina punctul de plecare	77
Capitolul 5 Strânge materiale și elaborează un plan	101
Capitolul 6 Oprește crizele de furie și începe procesul de învățare	118
Capitolul 7 Dezvoltarea abilităților sociale și de joacă	146
Capitolul 8 Învăță-l să vorbească și să urmeze instrucțiuni	170
Capitolul 9 Vorbind, dar nu conversațional: strategii pentru dezvoltarea vocabularului	193
Capitolul 10 Cum rezolvăm problemele cu hrănirea	221
Capitolul 11 Gata cu joaca: cum rezolvăm problemele legate de somn	246
Capitolul 12 Scapă de scutece	268
Capitolul 13 Desensibilizarea vizitelor la medic, dentist și frizerie	290
Capitolul 14 Fii cel mai bun profesor și susținător pe viață pentru copilul tău	307
Glosar	323
Bibliografie	329
Mulțumiri	331
Despre autoare	333

Semnele timpurii de autism sunt o urgență. Deci, de ce așteptăm?

Dacă ai ales această carte, probabil ești stresat, copleșit și îngrijorat de întârzierile copilului tău. Chiar mai rău, s-ar putea să te simți frustrat din cauza așteptării îndelungate pentru o evaluare sau pentru servicii de intervenție. Iar în cazul în care copilul tău este deja diagnosticat cu autism, s-ar putea să fii furios că nu există nimeni care să-ți ofere modalități de a îmbunătăți lucrurile. Fie că te simți neajutorat în fața acceselor de furie scăpate de sub control, fie că ești îngrijorat de lipsa de vorbire a copilului tău sau confuz pentru că pediatrul ori terapeutul nu îți dau răspunsuri, te înțeleg! Ca părinte, și eu am trecut prin asta.

Poate că te-ai întrebat și tu:

- „Copilul meu este doar încăpățânat?”
- „Copilul meu este pur și simplu un vorbitor întârziat care va recupera singur?”

- „Să fie oare un semn timpuriu de ADHD?”
- „Să fie oare acesta temutul cuvânt cu A – autism?”
- „Există ceva ce pot face pentru a-mi ajuta copilul, indiferent de diagnostic?”

După mai bine de 20 de ani ca expertă internațională în autism și ca mamă a unui fiu cu acest diagnostic, m-am săturat! Sistemul de detectare și tratare a primelor semne de autism și a altor tulburări de dezvoltare este defect. Și mi se rupe inima când văd atâtea familii care se luptă și nu știu ce să facă.

Cozile sunt mult prea lungi pentru a vedea specialiștii potriviți pentru evaluări. Și, chiar în cazul în care copilul tău a fost deja diagnosticat cu autism, probabil că stai încă la coadă pentru a ajunge la terapia sau tratamentul potrivit. Dar există o veste bună: nu trebuie să mai aștepți. De fapt, *nu ar trebui să aștepți*.

Acestea ar putea fi cele mai importante fraze pe care le vei citi în această carte:

- *Întârzierile de vorbire și cele sociale (care sunt adesea primele semne ale autismului) reprezintă o urgență.*
- *Nu ai nevoie de un diagnostic sau de o echipă de specialiști pentru a începe tratamentul.*
- *Este important să ne învățăm copiii să comunice și să reducem comportamentele problematice înainte ca aceștia să rămână și mai mult în urmă.*

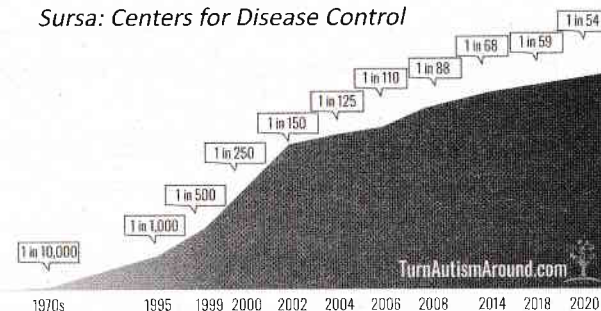
Iată ce nu știu majoritatea părinților: tulburările de dezvoltare sunt destul de frecvente. De fapt, 1 din 6 copii cu vârste cuprinse între 3 și 17 ani (sau 17,8%) are un

diagnostic de una sau mai multe tulburări de dezvoltare¹, inclusiv tulburarea de hiperactivitate cu deficit de atenție (ADHD), tulburare din spectrul autist (TSA), paralizia cerebrală (PC), pierderea auzului, dizabilitate intelectuală (DI), tulburări de învățare și tulburări de vorbire și de limbaj. Așadar, dacă te preocupă o întârziere în vorbire, probleme de atenție sau crize de furie excesive la copilul tău mic, ai motive să te îngrijorezi. Și nu ești singurul!

Pe lângă rata alarmantă a tulburărilor de dezvoltare, rata autismului a crescut vertiginos și afectează în prezent aproximativ 1 dintre 50 de copii. Când fiul meu Lucas a fost diagnosticat în 1999, rata autismului era de 1 la 500. În anii 1970, se credea că autismul apare la 1 la 10000, așa cum este ilustrat de următorul grafic. Există multe dezbatere cu privire la motivul pentru care mulți dintre copiii noștri sunt diagnosticați cu autism, ADHD și alte tulburări de dezvoltare, dar este clar că cifrele sunt uluitoare.

Prevalența estimată a autismului

Sursa: Centers for Disease Control

¹ Centers for Disease Control and Prevention, „Increase in Developmental Disabilities Among Children in the United States,” accesat în 28 iulie 2020, <https://www.cdc.gov/ncbddd/developmentaldisabilities/features/increase-in-developmental-disabilities.html>.

În activitatea mea din ultimele două decenii, în calitate de analistă comportamentală certificată la nivel de doctorat (BCBA-D), am asistat la apariția unei urgențe sanitare globale. În timp ce ratele autismului și ale altor tulburări de dezvoltare au crescut drastic, există o lipsă critică de furnizori de asistență medicală – pediatri de dezvoltare, neurologi, psihiatri pentru copii și psihologi cu pregătire specială – care îi pot evalua și diagnostica pe copiii cu autism. Poate dura între 9 luni și 2 ani să obții o programare pentru o evaluare care să stabilească dacă este vorba „doar” despre o întârziere sau despre ceva mai grav, cum ar fi autismul sau ADHD. Și, deoarece simptomele tuturor tulburărilor de dezvoltare se suprapun adesea, unii medici care îi evaluează pe copii când sunt foarte mici le spun părinților să mai aștepte încă 6 luni înainte de a se întoarce. De asemenea, cunosc mulți copii care primesc un diagnostic greșit (medicul spune că este „doar o întârziere” când, de fapt, este vorba despre autism) sau diagnostice multiple de-a lungul timpului. De exemplu, un copil poate primi un diagnostic de întârziere a vorbirii și tulburare de procesare senzorială (SPD) la 2 ani, ADHD la 4 ani și autism la 6 ani.

În majoritatea cazurilor, părinții sunt nevoiți să aștepte și să se îngrijoreze. Îți imaginezi un scenariu în care ești îngrijorat că micuțul tău ar avea cancer, iar pediatrul a fost suficient de îngrijorat încât să te trimită la un oncolog, dar a trebuit să aștepti 9 luni pentru o evaluare? Apoi, odată ce ai primit diagnosticul de cancer, a trebuit să aștepti și mai mult pentru a începe chimioterapia? Este sfâșietor să vezi familii care așteaptă în timp ce copiii lor li se refuză un diagnostic și un tratament precoce și precis.

Conform cercetărilor, în medie, copiii nu sunt diagnosticați cu autism până la vârsta de 4 sau 5 ani, chiar dacă semnele de avertizare apar cu ani mai devreme. Realitatea este că aproximativ 50% dintre copiii cu autism nu beneficiază de terapie sau tratament până nu încep școala primară. Până atunci, mulți dintre ei au tulburări grave de limbaj și de comportament și, în unele cazuri, dizabilități intelectuale (cu un IQ sub 70). Acest lucru se datorează în primul rând faptului că simptomele lor de autism nu au fost detectate și tratate suficient de devreme.²

Din păcate, situația este mult mai critică în cazul copiilor de culoare, deoarece, în medie aceștia sunt diagnosticați și tratați chiar mai târziu decât copiii albi din Statele Unite. O lucrare recentă a raportat că 27% dintre copiii albi cu tulburări din spectrul autist (TSA) au și dizabilități intelectuale (DI), în timp ce 47% dintre copiii afro-americani și 36% dintre copiii hispanici cu TSA au și DI.³

În cadrul unor conferințe recente la care am participat, precum și într-o lucrare publicată în 2020 pe care a scris-o împreună cu colegii săi, Dr. Ami Klin a spus că, deși trăsăturile autismului sunt puternic genetice, atunci când copiii cu întârzieri sau cu semne de autism sunt tratați foarte devreme, dizabilitățile intelectuale, tulburările de limbaj și comportamentele-problemă care însoțesc adesea autismul sever pot fi uneori prevenite sau diminuate în severitate. Dr. Klin și coautorii sugerează că acest

² A. Klin și W. Jones, „An Agenda for 21st Century Neurodevelopmental Medicine: Lessons from Autism”, *Revista de Neurologia*, 66, S01, martie 2018, pp. 3-15.

³ A. Klin *et al.*, „Affording Autism an Early Brain Development Re-definition”, *Development & Psychopathology*, septembrie 2020, pp. 1-15, <https://doi.org/10.1017/S0954579420000802>.

lucru se realizează cel mai bine dacă nu se așteaptă un diagnostic de autism înainte de a-i instrui pe părinți cu privire la modalitățile de reparare a interacțiunilor sociale și a comunicării de tip „dus-întors“ dintre părinte și copil, imediat ce acestea se abat de la normalitate.⁴

Cercetări suplimentare arată că, dacă autismul este depistat suficient de devreme și tratat intensiv, unii copii își pot reveni sau pot deveni la fel ca ceilalți copii care se dezvoltă în mod normal.⁵

Potrivit Rețelei interactive de autism de la Institutul Kennedy Krieger, două studii naționale de amploare arată că între 4 și 13% dintre copii își pierd diagnosticul de autism până la vârsta de 8 ani, dar deseori păstrează alte diagnostice, cum ar fi întârzieri în limbaj sau ADHD.⁶ *Copiii diagnosticați înainte de 30 de luni, cu simptome mai puțin severe, au avut cele mai mari șanse de recuperare din autism.*

Când propriul meu fiu, Lucas, a început să prezinte semne de autism la sfârșitul anilor 1990, nu știam aproape nimic despre autism și nu mi-am dat seama că eu eram cea care trebuia să ia măsuri pentru a-l ajuta. De asemenea,

⁴ *Ibid.*; A. Klin, „Recent Advances in Research and Community Solutions Focused on Early Development of Social Responding in Infants and Toddlers with Autism“, *National Autism Conference*, 3 august 2020, <https://sched.co/cYfb>.

⁵ O.I. Lovaas, „Behavioral Treatment and Normal Educational and Intellectual Functioning in Young Autistic Children“, *Journal of Consulting & Clinical Psychology*, 55, 1987, pp. 3-9.

⁶ M. Sarris, „«Recovery» by the Numbers: How Often Do Children Lose an Autism Diagnosis“, *Interactive Autism Network la Kennedy Krieger Network*, ultima modificare în 27 ianuarie 2016, <https://iancommunity.org/ssc/recovery-numbers-how-often-do-children-lose-autism-diagnosis>.

nu știam că transformarea/inversarea autismului era măcar o posibilitate. Acum, m-am implicat în misiunea de a schimba rezultatul pentru toți copiii cu autism sau pentru cei care prezintă doar semne.

Notă despre confidențialitate și folosirea genului

Băieții sunt de 4 ori mai predispuși la a fi diagnosticați cu autism decât fetele.⁷ Din acest motiv, în cartea de față mă voi referi la copii la genul masculin. Este doar pentru a simplifica procesul de scriere și nu neagă în niciun fel nevoile fetițelor diagnosticate cu autism sau care prezintă semne de autism ori îngrijirea și susținerea extraordinară a bărbaților din lumea autismului.

De asemenea, mă voi referi la ține, în calitate de cititor, presupunând că ești părintele unui copil mic sau preșcolar cu vârsta cuprinsă între 1 an și 5 ani care fie a fost diagnosticat cu autism, fie prezintă semne ale acestei tulburări. Această carte îți va fi de ajutor chiar și dacă ești specialist în domeniul intervenției timpurii sau de alt tip care lucrează cu copii de orice vârstă care nu au vocabular (și care au capacitatea de comunicare a unui copil sub 5 ani), precum și cu copii care se luptă cu comportamente problematice sau cu dificultăți în ceea ce privește somnul,

⁷ M.J. Maenner și alții, „Prevalence of Autism Spectrum Disorder Among Children Aged 8 Years-Autism and Developmental Disabilities Monitoring Network, 11 Sites, United States, 2014“, *MMWR Surveillance Summaries*, 69, nr. SS-4, martie 2020, pp. 1-12, <https://doi.org/10.15585/mmwr.ss6706a1>.

alimentația și mersul la olină. Strategiile funcționează bine și în cazul sugariilor, al copiilor mici și al preșcolariilor cu dezvoltare normală. Așadar, dacă știi, lucrezi cu sau iubești un copil cu vârsta cuprinsă între 1 și 5 ani (cronic și/sau în dezvoltare) cu sau fără întârzieri, tot ce vei învăța aici te va ajuta să schimbi lucrurile.

Reține și faptul că unele dintre familiile și copiii despre care se vorbește de-a lungul cărții au cerut ca numele lor să fie schimbate pentru a le respecta intimitatea.

Cele trei mituri periculoase

În lumea autismului și a întârzierilor în dezvoltare există trei mituri-cheie periculoase care îi împiedică pe părinți să obțină pentru copiii lor ajutorul de care au nevoie.

Mitul 1: Viitorul copilului tău nu depinde de tine și nu există nicio speranță pentru o viață „normală“. Așa că nu ai altă opțiune decât să aștepti.

Adevărul este că, dacă intervii acum, copilul tău va putea face îmbunătățiri semnificative și, eventual, poate chiar evita un diagnostic de autism și/sau dizabilitate intelectuală. Dar un lucru pe care l-am învățat de-a lungul anilor este că nu există copil „normal“; fiecare ființă umană are punctele forte și provocările sale unice.

Mitul 2: Ai nevoie de o echipă de profesioniști, de un diagnostic oficial și/sau de asigurare medicală pentru a începe tratamentul.

Nu trebuie să aștepti niciunul dintre aceste lucruri. Poți și trebuie să începi chiar astăzi, în propria casă, folosind materiale pe care le ai deja. Nu ai nevoie de un diagnostic sau de specialiști pentru a începe să îți ajuți copilul. Trebuie doar să îi evaluezi nevoile, iar cu îți voi oferi instrumente simple pentru a face acest lucru. Dacă ai deja un diagnostic și o echipă de specialiști pentru copilul tău, tot ai nevoie de aceste informații. Metoda mea TAA (*Turn Autism Around*) poate fi folosită de oricine, oriunde – fără a fi nevoie de experiență sau de o diplomă educațională. Strategiile funcționează pentru că sistemul meu pas cu pas se bazează pe știința analizei comportamentale aplicate (ABA) și pe analiza comportamentului verbal a lui B.F. Skinner, ambele susținute de zeci de ani de cercetări. Mai mult, metodele mele sunt prietenoase cu copiii, distractive și ușor de implementat.

Mitul 3: Nu este timp suficient în cursul unei zile pentru a îmbunătăți ceva.

Cu doar 15 minute de exerciții simple în fiecare zi, poți schimba traiectoria vieții copilului tău. Nu trebuie să începi cu 20 până la 40 de ore de terapie pe săptămână (cel puțin, nu imediat) pentru a-ți învăța copilul și pentru a începe să recuperezi întârzierile de dezvoltare.

Metoda TAA (*Turn Autism Around*)

Cercetările arată că unii copii își pot pierde diagnosticul de autism; chiar și cele mai severe forme de autism (cu tulburări cognitive și comportamentale asociate) pot fi

uneori atenuate. Am văzut personal acest lucru de multe ori. Cunosce familii care cred cu adevărat că, prin utilizarea metodei TAA, au inversat întârzierile de vorbire, au redus comportamentele cu probleme majore și, în multe cazuri, au diminuat severitatea autismului copilului lor.

În anii mei de BCBA-D, am văzut cum abordarea mea unică a funcționat de nenumărate ori. Am tratat copii cu sau fără diagnostic ce erau atât de scăpați de sub control cu crize de furie, încât nu puteau ieși cu familia lor la evenimente sociale. Unii fuseseră chiar dați afară de la creșă sau de la grădiniță. Cu toate acestea, cu ajutorul strategiilor mele, acești copii au început să vorbească, să arate cu degetul, să răspundă la numele lor și să socializeze în câteva săptămâni... sau zile în unele cazuri. Chiar și copiii care făcuseră progrese mici sau deloc în terapia tradițională timp de luni sau ani întregi au progresat.

În calitate de părinte, și nu în rolul meu profesional de analistă comportamentală, am întâlnit familii de copii mai mari cu o dezvoltare tipică, chiar dacă mulți specialiști credeau că acești copii aveau autism când erau foarte mici. Desigur că nimeni, inclusiv eu, nu are un glob de cristal. Dar nu contează cum îi spui tu sau specialiștii – toată lumea se poate schimba și învăța. Nu există o linie de sosire, iar diagnosticarea și tratarea autismului sunt complicate.

Unii spun că nu cred în recuperarea din autism și consideră că autismul este un dat. Acești susținători (care sunt de obicei adulți cu autism de înaltă funcționalitate, cu conversație completă) sugerează că nu ar trebui să încercăm să-i schimbăm pe copii sau să îi facem să se „încadreze” în lumea noastră. Dar metoda mea nu încearcă să schimbe personalitatea unui copil ori să elimine acel ceva care face

ca fiecare copil să fie special. Dimpotrivă, ea îi motivează pe părinți să-și ajute copiii să comunice, să doarmă mai bine, să mănânce alimente mai sănătoase, să meargă mai ușor la oliță și să devină mai calmi și mai fericiți. În cele din urmă, îmi doresc ca fiecare copil, cu sau fără diagnostic de autism, să își atingă potențialul maxim și să fie cât mai sigur, fericit și independent posibil.

Informațiile pe care le voi oferi aici se bazează pe zeci de ani de cercetare a tratamentului de analiză aplicată a comportamentului (ABA) pentru copiii cu autism, precum și pe experiența mea din ultimele două decenii de lucru cu mii de copii cu autism și tulburări conexe. Cu toate acestea, există câteva distincții-cheie între metoda mea și programele ABA mai tradiționale.

Abordarea TAA este total prietenoasă cu copilul și pozitivă, concentrându-se atât pe copil, cât și pe familie, pentru a îmbunătăți calitatea vieții tuturor. Nu recomand pedeapsa sau folosirea forței pentru a determina un copil să facă ceva și descurajez practica de a-l lăsa pe copil să plângă. În schimb, am folosit tot ce am învățat despre ABA și despre analiza comportamentului verbal a psihologului comportamental B. F. Skinner, precum și experiența mea ca asistentă medicală, analistă comportamentală și părinte. Rezultatul este un set de practici simple pe care le-am conceput pentru a-i pune pe părinți la cârma călătoriei copilului lor, în calitate de „căpitani ai navei”.

Vreau să îți povestesc despre unii dintre copiii care au făcut progrese majore. Faith a trecut de la a se tăvăli pe podea țipând de până la 10 ori pe zi când avea 2 ani la a prospera într-o clasă de grădiniță timp de trei ani, începând de la vârsta de 3 ani, fără niciun comportament

problematic. Alt pacient, Andrew, a trecut de la niciun cuvânt la fraze scurte, un an mai târziu.

Chiar și copii pe care nu i-am întâlnit niciodată au făcut progrese semnificative. Părinții lui Parker erau îngrijorați că acesta nu vorbea, dar, după ce au învățat metoda mea online și au pus în aplicare strategiile, l-au văzut cum a început să vorbească spontan în câteva săptămâni. Un băiețel pe nume Chino a fost unul dintre cei mai memorabili pacienți ai mei. Când l-am întâlnit prima dată, avea 20 de luni și, dintre zecile de copii cu care am lucrat direct, îmi amintea cel mai mult de fiul meu Lucas. Când Lucas avea 21 de luni, soțul meu a sugerat pentru prima dată că ar putea avea autism. Dar la acea vreme nu știam despre eficiența intervenției comportamentale timpurii și intensive, așa că Lucas nu a primit ajutorul potrivit atât de devreme pe cât ar fi trebuit. Chino, pe de altă parte, a început să primească ajutorul meu înainte de a împlini 2 ani și a avut o transformare remarcabilă.

Când am cunoscut-o pe mama lui Chino, aceasta avea trei copii sub vârsta de 3 ani. Era copleșită și incredibil de îngrijorată de întârzierile lui Chino și nu știa ce să facă. Când a aranjat o terapie de intervenție timpurie, eu am fost terapeuta trimisă la ea acasă.

Când l-am întâlnit pe Chino, pe lângă evaluările despre care vei afla în Capitolul 4, am completat și un test standardizat, Instrumentul de depistare a autismului la copiii mici (STAT). Acest instrument interactiv, dezvoltat de Dr. Wendy Stone, include un set de 12 activități care măsoară abilitățile de comunicare socială ale copilului și riscul de autism. Această evaluare oferă informații despre punctele forte și nevoile copilului și poate fi folosită

pentru a identifica obiective și activități pentru îmbunătățirea abilităților.

Unul dintre elementele STAT evaluează interesul și capacitatea copilului mic de a se juca cu o păpușă. Când i se dă o păpușă împreună cu un pat de păpuși, un scaun, un biberon și o ceașcă, un copil de 2 ani cu o dezvoltare tipică va lua păpușa, va vorbi cu ea, va pretinde că o hrănește, că o adoarme, că se cuibărește lângă ea și va face toate lucrurile pe care adulții le fac cu bebelușii lor. Dar când i-am dat păpușa lui Chino în timpul evaluării, a aruncat-o imediat de lângă el. Nu s-a mai uitat la ea și, pe toată durata celor 30 de minute de test, nu a vorbit, nu s-a jucat și nu a interacționat cu mine sau cu oricare dintre materialele pe care le-am folosit în timpul evaluării. Chino se afla în propria lui lume mică. Era clar că dădea semne de autism și că avea nevoie de ajutor imediat.

Șase luni mai târziu, Chino a primit un diagnostic de autism moderat spre sever. Ulterior, familia sa a primit fonduri de asigurare pentru 20 de ore pe săptămână de terapie ABA. Am continuat să lucrez cu ei, predându-le metodele mele de evaluare, intervenție comportamentală și dezvoltare a abilităților sociale, asigurând în același timp supravegherea programului ABA. Un an mai târziu – aproape exact în aceeași zi –, după multe ore petrecute folosind instrumentele și strategiile incluse în această carte, am repetat testul păpușii STAT cu Chino. Nu mai văzuse păpușa sau oricare dintre celelalte instrumente de evaluare ale mele de la acel test inițial. De data aceasta, când i-am înmănat păpușa, a așezat-o imediat în pat și i-a spus „Noapte bună“. A pupat-o, a trezit-o și a spus: „Gata noapte bună“ – totul în timp ce mama lui plângea cu lacrimi de

bucurie și ușurare. Până în clasa a doua, Chino era complet conversațional, bilingv și participa la școală la un program educațional în mare parte obișnuit. (Pentru resurse de cărți gratuite și pentru a vedea videoclipuri cu transformarea lui Chino, vizitează TurnAutismAround.com.)

Căderea mea în lumea autismului

Deși simptomele fiului meu Lucas arătau la fel ca ale lui Chino la 20 de luni, traiectoria lui a fost foarte diferită. Pe la sfârșitul anilor 1990, când Lucas era bebeluș, era cald și drăgălaș cu mine, dar avea un vocabular redus și o obsesie ciudată pentru litere. Eram însărcinată cu cel de-al doilea copil al nostru, Spencer, când Lucas a început să regreseze încet și să dea semne de autism, la scurt timp după ce împlinise 1 an. Treptat, a încetat să mai facă semne cu mâna, să le mai spună „Bună!“ oamenilor, să mai facă mișcări cu mâna la cântece, a devenit mai pretențios la mâncare, mai dependent de suzeta lui și de televizor și avea dificultăți în a dormi. Ca mamă tânără, am crezut că Lucas doar trece printr-o fază a dezvoltării lui. Nu eram conștientă că se abătea de la drumul cel bun sau că era în regres.

Pe măsură ce se apropia de pragul celor 18 luni, Lucas nu era conștient nici de sosirea iminentă a frățiorului său. Iar după nașterea lui Spencer, soțul meu, Charles, medic la Urgențe, a devenit în secret alarmat de faptul că fiul nostru nu a observat apariția frățiorului lui; privind înapoi la acea perioadă, am fi putut să îl înlocuim pe Spencer cu un bebeluș de plastic și Lucas tot nu ar fi observat.

Mai târziu, când Lucas avea 21 de luni, Charles a aruncat bomba, pronunțând pentru prima dată cuvântul cu A.

– Crezi că Lucas are autism? m-a întrebat el.

Am fost șocată și îngrozită, deoarece nu mă gândisem niciodată că ar fi ceva în neregulă cu Lucas. M-am uitat la Charles și i-am spus:

– Nu vreau să mai aud *vreodată* cuvântul „autism“!

Nu știam prea multe despre autism, mai ales despre cum ar arăta această afecțiune la un copil mic. Nu știam că există un tratament sau că există ceva ce aș putea face pentru a remedia autismul, așa că m-am simțit imediat în defensivă. „Nu are rost să-i pun acest diagnostic cumplit copilului meu“, am gândit eu.

Timp de mai bine de un an, Charles mi-a respectat dorințele și nu a adus vorba despre asta. Dar cuvântul cu A fusese gravat în creierul meu. M-am gândit la posibilitatea autismului când Lucas pierdea cuvinte sau abilități. M-am gândit la autism când Lucas nu a reușit să înceapă să vorbească în fraze până la vârsta de 2 ani, în ciuda faptului că începuse să meargă la creșă și apoi la terapia logopedică, niște luni mai târziu. M-am simțit neajutorată în timp ce fiul meu continua să rămână tot mai mult în urmă.

După mai bine de un an de îngrijorare de una singură, rugându-mă să fie orice altceva în afară de autism, am făcut în cele din urmă niște cercetări și am aflat despre hiperlexie, abilitatea de a citi litere și cuvinte înainte de a putea vorbi. Prin aceste cercetări, am cunoscut o femeie care avea un fiu ce suferea atât de autism, cât și de hiperlexie. Ea mi-a sugerat să mă interesez de terapia ABA pentru Lucas, chiar dacă eu credeam că el are doar o întârziere în vorbire.